

PASIKALBĖJIMAS DARBININKO SU KUNIGU Prūsėlaičių Šeimynos Tragedija

Tegu bus pagarbiņas. Jonai, mano vaike. —O kas, kunige, pasidare, kad mane vaiku vadini, kuomet puikiai žinai, jog aš joks tavo vaikas nesu? —Tas tiesa, Jonai, ale pas kunigus ir gerus parapijonus priimta apsieiti su žmonėmis labai gražiai. —Toli gražu ne visuomet, —Jes, Jonai, visuomet. —Kiek bedieviai bolševikai yra didžiausi grubijonai ir kumščio pagelba nori visą svieta išmokinti. —Tai grynas melas, kunige. Bolševikai tiki į apšvieta, tik, žinoma, darbininkiska. Kunigai ir sufanatizuoti parapijonai tai griebiasi už kumščio bei lazdos, o ne bolševikai. Pasiziūrėk, kunige, kad ir į Amerikos lietuvių gyvenimą. Bolševikai nesislepia su savo idejomis. Jie drasiai stoja į debatus ir diskusijas su visomis partijomis ir srovėmis. Na, o ar jūs leidžiatės bažnyčioje ir savo parengimuose į diskusijas su bedieviais? —Gera jums, Jonai, diskusuoti, kada jūs neturite ko apginti. Bet kas kita su kunigu. Jam tikėjimas yra simta sykių brangesnis už bedievio pamokslą. Ir jis turi daboti tą tikėjimą. Tik dabar pamastyk, ką ponas dievas pasakytų, jeigu kunigas pradėtų diskusijas inėti apie tikėjimą. Net pamislyti negalima. —Vadinasi, jūs bijote, kad bedievis nesukirstų jūsų tikėjimo, ar taip? —Ne, Jonai, mes nebijome bedievių, ale mes bijome dievo, su kuriuo bulvių negalima kepti, nes nei aš, nei tu su juo kaulių neganėme ir neganysime. —Tai toks jau jūsų ir dievas, kad taip bijo bedievių. —Jes, Jonai, bet tu neužmiršk, jog bedievių užpakaly stovi visas pragaras su savo velniais. —Bet jūs, kunige, kadaise pasakojote man, jog jūsų dievas sutvėrė net ir tuos pačius velnius, ar ne? —Šur, jis viską iš nieko padarė, Jonai? —O dabar bijo savo sutvėrimų? —Tu čia mane sumaisėi... —Jonai, aš vis tiek saulau, kad tu durnas, kaip asilas. —Tai tokį argumentą besusiurėbei, a? —Bet jis, Jonai, yra kietas, kaip titnagas. Tu man negenai sakei, kad dievobaimingi žmonės yra be galo bjaurūs, ar ne? —Kunige, aš nesakiau, kad jie visi yra negerai. Bet pasakyčiau, atvirai, kad yra labai paškudni. O tai tie, kurie ištikimai pildo kunijų įsakymus ir eina ant pėsuardyta vėtros.

Visi senesnieji Amerikos lieka dešiniajam. Įvyksta socialistų tarpe skylinas. Prūsėlaičiai nueina su keleviniais ir naujieniniais. Skilus socialistų partijai, Prūsėlaičio materialė padėtis pradeda blogėti. Katalikai ir tautininkai pas jį drabužių ne užsisako. Kairieji pradeda boikotuoti. Socialistų pasiliko tik saujalė ant pirštų suskaitoma. Vaiką reikia leisti muzikos mokintis, mergaitę į vidurinę mokyklą. Svajojama ir į augštesnę. Prisieima skurdžiai gyventi. Pagaliau, pats pradeda negalauti. Reikia vaikščioti pas gydytojus. Tie lupa pinigų, bet nepasako kokia liga. Džiova įsigali ir jau pagelbos nėra. Iš visuomenės, iš darbininkų, jokios užuojautos nėra, nes tarpe Prūsėlaičio ir kairiųjų darbininkų pasidarė didelis skirtumas pažiuose, jis virto jų priešiu. O kada žmogų patinka nelaimė, kada jis pradeda skursti, tai užuojauta, moralė pagelba, daug reiškia, pridoda daugiau energijos kovoti su savo nelaimėmis. Prūsėlaitis, buvęs Prūsėlaitis, to neturi. Socialistai, kurių tarpe jis dirbo, nuvaziavo savais keliais. Vieni įsitaisė namus, kiti pradėjo tvirti visokias korporacijas, tretį rūpinosi kaip iš chiničių galima aliejų išspausti ir t.t. Buvęs Prūsėlaitis, kuris pirmiau darbininkų eile turėjo gerą vardą, neturėdamas nei moralės draugų užuojautos, pradėjo nusiminti. Tas pats apsiurėškė ir su jo moteria. Tuo tarpu, vyriausias tėviškas tikslas neatsiektas, sūnus dar mokslą neužbaigė, jo mokiniams kasdien darosi brangesnis ir brangesnis, nes reikia lankytis pas geresnius profesorius. Mergaitė irgi nesimato galimybių pasiekti augštesnį mokslą. Vargas ir skurdas didėja. Tas varė dar į didesnį nusiminimą. Pagaliau, nelaboji mirtis pakerta Prūsėlaičio gyvastį. Jis nieko neįveikia, nesikankina. Bet motinos nusiminimas vis didėja. Pinigų nėra, pati neįjauna. Vaikai dar jauni, reikia juos atitraukti nuo mokslo ir siųsti į dirbtuves. Viso amžiaus siekis, troškimas, visi išleisti pinigai nueina niekais. Pasilikus vienai, neturint nei draugų, nei giminių, kurie pagelbėtų, kurie nors suramintų, įpuola dar į didesnį nusiminimą, į beviltį. Atsikrausto į Brooklyną. Čia viskas svetima. Nėra nei draugų, nei giminių. Susikrausto į tokį namelį gyventi, iš kurio jau ir žiurkės ant žiemos išsikraustė, bijodamos, kad nesusaltų. Ateityje nieko gero nesimato, kaip tik juodos dienos, kaip tik vargas ir vargas. Motina ir tėvas vargo per visą laiką, bet manė, kad jų vaikai nevalgys, nors juos aprūpins jei ne pinigais, tai bent mo-

klau. Dabar ir vaikams nesimato geresnių dienų ir jiems tos pačios juodos dienos stovi ateityje ir jiems, kaip ir tėvams, tas pats vargas, tas pats skurdas, tos pačios bėdos. Ir štai, motina, įpuolus dideliu nusiminimu, daro baisų žingsnį. Vaikams užmigus užima gazonio pečiaus net visus ragelius ir visi žūsta... Žinoma, jeigu Prūsėlaičiai nebūtų atsimetę nuo susipratusių darbininkų, jeigu jie nebūtų virtę darbininkų priešais, tuomet ir panaši tragedija gal būtų neįvykus. Nes darbininkiškoje visuomenėje visgi būtų turėję jei ne materialę paramą, tai bent moralę. O nusiminime labai daug reiškia ir moralė parama — užuojauta. Ji sulaukia nuo tokių baisių žingsnių. Ar Prūsėlaitienė gerai padarė pati nusizudydama ir vaikams nužudydama, kurie jau buvo paaugę ir kurie jau vargdami galėjo gyvenimą pasidaryti? Į šią klausimą aš atsisakau atsakyti. Paprastai, visuomenė negali suprasti tėvų meilės, tėvų prisirišimo prie vaikų. Prūsėlaičių šeimyna išnyko. Tėvai neatsieikė savo tikslo ir vaikams neleido vargti. Panašiai išnyksta daugelis darbininkų šeimynų. Skurdas, nusiminimas, įpuolimas į beviltį, daugelį pastumi prie sauzudysčių. Kurie patys nesizudo, tuos žudo dabartinis kapitalistinis surdymas, tie žūsta dirbtuvėse, kasyklose ir kitur. Susipratę darbininkai kovoja prieš

netikusį dabartinį surdymą. Savo laikais ir Prūsėlaičiai kovojo. Bet pastaraisiais laikais jie pradėjo kovoti prieš susipratusių darbininkus... Sventioniškis. FITCHBURG, MASS. 10 d. spalio, LDS. 34 kuopa surengė prakalbą kaip agitacijos mėnesį. Kalbėjo draugė H. N. Jeskevičiūtė iš Brooklyno, N. Y. "Darbininkų Balso" redaktorė. Kalbėjo trumpai apie darbininkiškas organizacijas ir spaudą ir ragino prigulėti visus, kurie tik jaučiasi esą darbininkais bei darbininkėmis. Barė tuos draugus ir drauges, kurie jau yra mūsų simpatikai, o vienką nepriklauso prie mūsų organizacijų, nors ir remia darbininkiską judėjimą vienokiu ar kitokiu būdu, nurodė, kas būtų, jeigu mes visi taip pasyvaliai žiūrėtume į tą viską, tai šiandien neturėtume jokių darbininkų organizacijų, neigi laikraščių, kuriuos mes šiandien turime — "Laisvę", "Darbininkų Balsą" ir "Vilnį". Gautas vienas naujas skaitytojas "Laisvę" ir viena nauja skaitytoja "Darb. Balsui". Dar pirmą sykį teko girūti drg. Jeskevičiūtę sakant prakalbą. Tai viena iš geriausių prakalbininkų lietuvių tarpe. Jos kalba aiški ir visiem suprantama. ALDLD. 78 Kuopos Korespondentas.

GERIAUSIS PARDAVĖJAS - TAI UŽGANĖDINTAS KOSTUMIERIS. KAIP TIKTAI TAIP YRA IR SU OVER GLOBE ČEVERYKAIS. Per 1926 metus pardaviniai siekia milijonus dolerių. 400,000 porų išdirbta ir parduota vientiktai per vienus metus laiko. Kad Over Globe čeverykai užganėdina kostumierius, tai skaitlinės pačios už save kalba. Krautuvninkai dabar jau reikalauja, kad Over Globe vardas būtų ant kiekvienos poros. Kurie tiktai iš lietuvių pirkto nors vieną porą Over Globe čeverykų, jau kitokių neperka daugiau. Patartina reikalauti kiekvienoje krautuvėje čeverykų su Over Globe antspauda, taipgi ant vidaus pado, Boot & Shoe Workers Union antspauda su numeriu 170. Gatavų laikome "Stock Departmente" del išpildymo greitų užsakyimų; gatavų laikome tiktai tikių, kuriuos žmonės dėvi visada ir visiems ant kojų tinkama. Prekės labai žemos. BRIDGEWATER DARBININKŲ KO-OPERATYVE BENDROVE 42 Spring Street Bridgewater, Mass.

